

ŠKOLNÍ ČASOPIS

FÉNIX

TÉMA

ROZHOVOR S MATURANTY

KUKÁTKO

PŘÍRODNÍ REZERVACE
KAMENNÝ VRCH

ROK S FÉNIXEM

VÝROČÍ ČASOPISU

AKTUÁLNÍ DĚNÍ

TUCKER CARLSON

NAŠI PŘEDKOVÉ

EUROVIZE

MYSLÍM, TEDY JSEM

SPÁNKOVÁ HYGIENA

INSPIREVIEW

UČITELKA, KTERÁ MĚNÍ
ŽIVOTY

TIPY NA ČTENÍ

DESTRUKCE

RECENZE

ZELENÁ KNIHA

ZA KULTUROU

ROZPORUPLNÝ BRUSEL

CO JSOU ZAČ?

FOTOAPARÁTY

JE TO PRAVDA? HÁDEJTE.

TAJEMSTVÍ ŠPERKOVNICE

„NEBOJTE SE MATURITY, MĚJTE K NÍ RESPEKT A VŠECHNO BUDE DOBRÉ,“ ŘÍKÁ MATURANT

Milí čtenáři, nestalo se vám ve škole poslední dobou něco divného? Vrhli po vás Caesar kostkami poté, co překročil práh třídy? Přehlédlí jste ceduli či pásku a prošli se čerstvým betonem? Švihl vás nasleplý Žižka v amoku palcátem po hlavě? Dodnes máte sliznice podrážděné z vílího prášku? Pokud zní vaše odpověď na jednu z těchto otázek ano, určitě jste se účastnili blázince, který se na konci dubna tradičně odehraje během posledního zvonění našich maturantů. Proč si vybrali zrovna tato témata, jak budou na Vejrostkovi vzpomínat a na mnoho dalšího jsme se zeptali několika z nich – Matěje Povolného z 8A8, Veroniky Kľofandové z 6A6, Libuše Bučkové a Jakuba Kupčika z 6Š6 a Daniela Hampla z 4A4.

Proč jste si zvolili toto téma na poslední zvonění? (8A8 – Antika; 6A6 – Středověk; 6Š6 – Musíme to opravit; 4A4 – Winx)

Matěj: Téma antika jsme si zvolili, protože, vzhledem k zaměření našeho studia, jsme už sni sedm let propojeni. Zároveň je nám to téma velice blízké, víme o něm mnoho informací. A navíc tady toto téma už tu dlouho nebylo, takže nám pro poslední zvonění přišlo vhodné.

Veronika: Nápadů bylo víc. Demokraticky jsme se dohodli na středověku, protože nabízí hodně způsobů zpracování. Každý si mohl najít to svoje, co se týče kostýmů, scének a aktivit.

Libuše: Došla jsem k tomuto tématu, když jsem jela rozbouranými Pisárkami a viděla jsem tam tu suprovou ceduli „Musíme to opravit“ a potom jsem tam ještě stála tři čtvrtě hodiny v koloně. No a pak jsem to navrhla a ono se to tak nějak chytlo.

Jakub: Je to "relatable" pro všechny dospělé, kteří jezdí do práce.

Libuše: A studenty, co jsou v kolonách...

Daniel: Při hlasování padl návrh na Winx, které rozdělenou třídu spojilo, a tak jsme se pro toto téma rozhodli.

Jakou vzpomínku z GyBy si budeš navždy pamatovat?

Matěj: Tak asi mi nejvíce utkvěly v paměti výlety, kterých jsme se zúčastnili. Úplně nejlepší byl výlet do Itálie, který jsme měli vterci. Potom taky v kvartě výlet do Švýcarska. To byly asi ty nejlepší zážitky, které jsme tady mohli zažít a na ně budu určitě nejvíc vzpomínat.

Veronika: Určitě poslední zvonění (smích). Ale samozřejmě jich je ještě víc.

Jakub: Tak určitě mi hlavě zůstanou ty vědomosti. Myslím, že budu renesanční člověk, kvůli té výuce, která tady probíhá. A taky budu vzpomínat na ty všechny akce jako třeba voda a tak.

Libuše: Já bych dala Mráčkovi, Šneidrovi a Mackovi speciální "shout out", protože na té vodě byli fakt epičtí. Rozhodně budu v dobrým vzpomínat na profesory a obecně na ty výlety a na tu srandu, kterou jsme tady zažili. A taky speciálně na přístup profesorů, který je strašně unikátní, jak v té výuce, tak knám jako žákům. Takže to mi asi nejvíc utkví v paměti.

Daniel: Řecko-římské zápasy na lyžáku venku před chatou, pravděpodobně někdy kolem dvacáté druhé hodiny. Těch vzpomínek je víc, ale tahle mi v hlavě utkvěla nejvíce.

Co Ti bude nejvíce chybět?

Matěj: Tak samozřejmě mi nejvíce budou chybět spolužáci. Určitě se s nimi budu nějakým způsobem vídat, ale ne vždycky se prostě sejdem všichni. Také mi bude chybět celkově prostředí školy a všichni ti skvělí a inspirativní učitelé.

Veronika: Těžko říct, ale asi celková atmosféra. Jako každý den samozřejmě není posvícení, ale mám z toho tady hodně dobrých vzpomínek.

Libuše: Profesoři a fotbal samozřejmě!

Jakub: Fotbal!

Daniel: Mládí.

Máš nějaké tipy pro budoucí maturanty?

Matěj: No tak ještě jsem neodmaturoval, takže nevím, jestli můžu dávat tipy pro maturanty... Ale určitě bych doporučoval si trochu zapřemýšlet nad těmi semináři a promluvit si s těmi, kteří ty semináře měli, aby člověk věděl, co který seminář obnáší. A také si ještě popovídat s těmi učiteli, kteří je vyučují. Protože ne vždycky je to to, co člověk předpokládá.

Veronika: Aby netrávili zbytečně moc času vypracováváním otázek, které můžou někde najít, a radši se je učili.

Libuše: Nestresujte se, ale trochu se stresujte. A když máte ty semináře už od třetího a dostanete seznam témat, tak si průběžně začněte vypracovávat ty maturitní otázky. Hnedka, jak doděláte téma, zpracujte si to.

Daniel: Nic nepodceňujte a tvrdě na sobě makejte. Nebojte se maturity, mějte kni respekt a všechno bude dobré.

Milí maturanti, závěrem bychom vám všem chtěli popřát hodně štěstí, pevné nervy u zkoušek všeho druhu a mnoho úspěchů ve vašem dalším studiu. Dali jste našim drobkům jak se patří zabrat, ale stejně... budete nám chybět!

PURPUROVÝ PALOUK

V těsné blízkosti sídliště Kamenný vrch najdete světového rekordmana a velkou evropskou raritu v podobě přírodní rezervace. Zde, na největším světovém nalezišti konikleců velkokvětých, každý rok na jaře vykvete fialová peřina z rostlin. Přísně chráněná květina pokrytá malými chloupky vděčí za vhodné podmínky k růstu minulosti Kamenného vrchu jakožto pastvině, koniklecům totiž vadí hustý bylinný podrost. Botanická rarita láká davy turistů, kteří se však musí vzhledem ke křehkosti rostlinek pohybovat se vší opatrností po vyznačených stezkách.

Koniklec velkokvětý dominuje nad centrální částí rezervace, až si člověk v záplavě fialové ani nevšimá ostatních květů. Majestátní rostlina roste v trsech na otevřeném prostranství louky. O kousek dál v lese si nadšenec může odpočinout ve stínu stromů nebo se občerstvit v nedalekém hotelu Myslivna. Kdo má štěstí, může na louce zahlédnout i pasoucí se kozy.

Mimo jarní koniklecovou podívanou umožňuje Kamenný vrch pohled na různé divy přírody po celý rok. Přírodní rezervace je ideální pro jarní procházku nebo letní piknik s přáteli. Ptáci zde zvučně pějí a klidná atmosféra přírody je všudypřítomná. Pro oddechové odpoledne je takový výlet perfektní.

ROK S FÉNIXEM

Rok se s rokem sešel a máme tady květen. Pro maturanty je to zcela bezpochyby obdobím stresu z nadcházejících zkoušek. Pro Fénixe a celou jeho redakci má květen speciální místo, právě v tomto měsíci naše úplně první číslo spatřilo světlo světa. Pojd'te si tak se mnou zopakovat celý uplynulý rok a podívat se, co nás v budoucnu ještě čeká.

Všechno to začalo v hodinách češtiny paní profesorky Toop, která přišla s nabídkou tvorby školního časopisu. Jediná podmínka byla napsat text publicistického typu a poslat jí ho. O několik dní do našich emailových schránek přišla zpráva, že několik z nás by se tohoto projektu vážně mohlo zúčastnit. Historicky první schůzka naší redakce poté proběhla 4. března, kde jsme se domluvili na tom, jak by naše práce měla vypadat, kdy se budeme scházet a taky přišel čas se zamyslet nad názvem. Z druhé schůzky už jsme odcházeli s názvem Fénix, v jaké aplikaci budeme pracovat a rozdělili jsme si první články.

Sama osobně si pamatuji na svůj první článek i dobu, kdy jsem ho psala. Byla jsem nervózní, protože nikdo z nás nevěděl, do čeho vlastně jde, jak by měl takový článek vypadat a jak ho vůbec napsat. Co mě v té době uklidňovalo, bylo to, že jsem v tom nebyla sama. Věděla jsem, že celá redakce je na tom stejně a pro nás všechny je to poprvé. A když nám těsně před zveřejněním na webových stránkách školy napsala paní profesorka, že pan ředitel byl nadšený, byla to úleva. Protože vědět, že aspoň dvěma lidem se můj článek líbí ještě před jeho zveřejněním, je super pocit. A na začátek vám to dodá hodně motivace!

V momentě, kdy už člověk ví, jak by měl zhruba napsat článek, jak funguje editorská aplikace a jaké jsou reakce od ostatních, jde psaní samo. V červnu vyšlo naše druhé číslo, kterým jsme uzavřeli uplynulý školní rok a na konci srpna jsme se dali opět do práce. Od úplně prvního čísla vychází náš časopis pravidelně každé první pondělí v měsíci a určitě mi dáte za pravdu, když řeknu, že jsme se všichni někam posunuli. Když si vzpomenu na to, jak jsem nevěděla, jak vůbec začít něco psát a porovnám to s psaním tohoto článku, je to naprosto jiný pocit (ted' to jde mnohem lépe!).

Milí studenti,
tento e-mail vám je adresován, protože kvalita textů, jež jste poslali, nasvědčuje tomu, že byste byli vhodnými členy vznikající redakce školního časopisu. Zde proto posílám několik instrukcí:

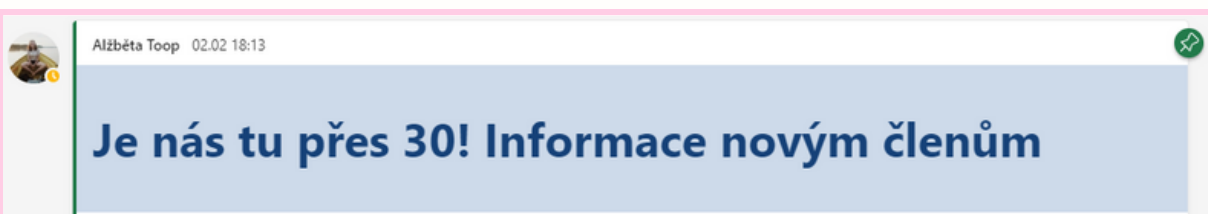
- a. **Do neděle 6. 2.** prosím **potvrďte svou účast** na projektu. Pokud nemáte zájem na novinách pracovat, dejte mi co nejdříve vědět.
- b. **Během příštího týdne** budete přidáni do týmu školní redakce v MS Teams.
- c. **22. 2.** se **setkáme o obědové přestávce 5b** v čítárně.

Zatím vám všem přeji pěkný den a budu se těšit na případná setkání.

S pozdravem

AR

Ps. Je možné, že nám ještě pár členů přibude, nic zásadního by se ale už měnit nemělo.

Nesmíme však opomenout naši zkušenost s tvořením článků do Bystrckých novin a příspěvků na školní instagram. Každý člen redakce dostane čas od času za úkol kromě napsání článku do své rubriky napsat text o aktuálním dění na našem gymnáziu. Sice je to text kratší oproti těm, které píšeme do našeho časopisu, ale musí působit mnohem seriózněji. I tak je to dobrá zkušenost. Hrستka z nás, zejména grafici, vás potom pravidelně informuje o všem, co se děje na školním instagramu (@gymnaziumbystrc).

A jak to půjde s Fénixem dál, ponechám jenom na osudu. Jenom v průběhu tohoto školního roku se naše redakce rozšířila o několik nových členů, takže vy sami máte na výběr hned z několika různých témat, založili jsme školní instagram, na kterém vám sdělujeme, co se na škole událo nového, a dokonce jsme připravili Krimi GYBY speciál, který si i vy můžete přečíst. Co všichni plánujeme a na čem usilovně pracujeme je zapojení se do soutěže nejlepšího školního časopisu od FSS MUNI. Tak nám držte pěsti, snad to vyjde!

Děkujeme, že časopis čtete a všechny nás podporujete. Bez vás bychom to nezvládli. V neposlední řadě bych také chtěla poděkovat paní profesore Toop za to, že s myšlenkou časopisu přišla, dala nám možnost si to zkusit, ukázala nám, kolik příležitostí máme, když doopravdy využijeme svůj talent naplno, a že to s námi vydržela. Je nám radostí pro vás tento časopis tvořit.

Kristýna Nečková

CO SE STALO VE SVĚTĚ

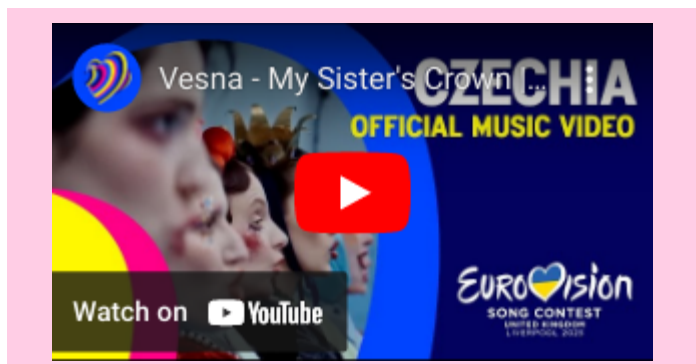
V pondělí 24. dubna z americké televize Fox News odešla jedna z nejikoničtějších postav stanice, Tucker Carlson. Důvod odchodu zatím není jasný, ale spekuluje se, že to souvisí s žalobou za pomluvu výrobce volebních přístrojů Dominion Voting Systems, také známo jako DVS. Konzervativní stanice Fox News i sám Tucker Carlson mají reputaci vědomého šíření desinformací především o politice. To se stalo i po amerických prezidentských volbách v roce 2020, kdy šířela prohlášení bývalého prezidenta Donalda Trumpa o zmanipulování prezidentských voleb ve prospěch J. Bidena. Následně bylo Fox News žalováno firmou DVS za pomluvy a vyžadovali odškodné ve výši 1,6 miliardy amerických dolarů nebo 34 miliard korun českých. Několik dnů před Carlsonovým odchodem skončila urovnáním odškodného na 787,5 milionů dolarů nebo téměř 17 miliard korun.

Carlson má, jako mnoha dalších moderátorů Fox News, diskriminativní názory, se kterými se nebál podělit ve své show. Díky něm si získal mnoho podporovatelů a šířil své rasistické konspirační teorie. Ačkoliv se může zdát, že to není náš problém, opak je pravdou. Kvůli sociálním sítím a internetu se dosah Fox News a podobných televizních stanic rozšiřuje a tím zpomaluje získání rovnoprávnosti a podporuje diskriminaci po celém světě. Já osobně doufám že po odchodu Carlsona, který se stal tváří Fox News, se jejich rozsah bude jen zmenšovat.

SLOVANSKÉ SESTRY NA EUROVIZI

V tomto čísle jsme se rozhodly vás vzít poznat další část slovanské kultury. V současné době mnoho Slovanek vzpomíná na starou kulturu a snaží se jí napodobovat, modernizovat. Ať už je to navracení zapomenutých tradic, typického oděvu či snaha o větší propojenost slovanských národů, tzv. Slovanských sester. Jedním z důvodů může být např. snaha podpořit Ukrajinu. Právě moderní slovanství se prolíná i do různých akcí a soutěží, jejichž výjimkou není ani Eurovize (Eurovision Song Contest).

Přesně za tímto účelem se do soutěže přihlásila skupina Vesna s písní „My Sister's Crown“. Vesna je nejen česká hudební skupina, která se skládá z šesti členek. Zakladatelkou skupiny je zpěvačka Patricie Fuxová. Skupinu dále doplňují houslistka Bára Šůstková, ruská klávesistka Olesya Ochepovska, bubenice Markéta Vedralová, baskytaristka Tereza Čepková a bulharská rapperka Tanita Yankovová.

Skupina byla založena v roce 2016 Patricií Fuxovou, která na konzervatoři dostala nápad založit čistě ženskou skupinu, která by podporovala a oslavovala ženskost a slovanství. Jejich první vydanou písní byla „Morana,“ neboli bohyně zimy a smrti, dále pak „Vesna,“ „Živa“ a „Mokoš,“ neboli bohyně jara, léta a podzimu.

Po vydání prvního alba „Pátá bohyně“ už přicházela jen velká řada úspěchů, mezi ně patří např. nominace na cenu Anděl 2018 nebo první turné po Česku a Slovensku. V období Covidu pracovala Vesna na svém albu „Anima“, které se zaměřilo na symboliku ženského těla a vnímání sebe sama.

Letos byla skupina vybrána do finálového výběru a národní finále jednoznačně vyhrála. Od 9. do 13. května jim budeme držet palce nejen v semifinále, ale snad i ve finále světoznámé soutěže. Zatím nejlepší místo pro ČR získal Mikolas Josef v roce 2018. A co by případný úspěch znamenal? Kdyby Vesna letošní Eurovizi vyhrála, Česká republika poprvé zvítězí a příští Eurovize se bude konat u nás!

SPÁNEK JE SEXY

Mezi jednu z hlavních složek komplexního zdraví bezpochyby patří spánek. Během něj se vyplavují škodlivé toxiny, regenerují se psychické i fyzické síly. Ideální délka spánku je individuální a obvykle s přibývajícím věkem klesá. Například zatímco pro novorozence je doporučená doba spánku 15-17 hodin denně, pro nejstarší část populace často stačí jen 6-7 hodin. Během období puberty a hormonálních změn s ní spojených by měl jedinec spát minimálně 9 hodin

Nedostatek odpočinku se odráží na fyzické i psychické pohodě. Je jednou z příčin Alzheimerovy choroby, zvyšuje riziko vysokého krevního tlaku, ale podporuje i vznik deprese a má negativní účinky na paměť, soustředění a obranyschopnost.

U spánku nezáleží jen na době trvání, ale i na kvalitě. Tu ovlivňuje několik pravidel spánkové hygieny.

Teplota – pokojová teplota v noci by měla být nižší, okolo 16 až 18 °C. Tělo, které je zakryté přikrývkou udržuje tělesnou teplotu. Hlava je vystavena chladu a díky tomu dochází k lepšímu prokrvení mozku. Nízká teplota při spaní nám zajistí kvalitnější spánek a snadnější usínání.

Lůžko – dobrá matrace je základ kvalitního spánku. Proto je důležité si vybrat správnou. Vaše matrace by neměla být tvrdá, ale ani ne příliš měkká. Dokonce i výběr povlečení je velká část dobrého spánku. Je to něco s čím přichází naše pokožka každý den do kontaktu. Při výběru je potřeba si dávat pozor na kvalitu zpracování, materiál, ale také na údržbu. Bavlněné povlečení je klasika. Kvůli svým vlastnostem se hodí do každého počasí a je vhodné pro alergiky.

Osvětlení, modré světlo – před spaním je důležité se vyhnout modrému světlu. Pokud se před spaním budeme dívat na obrazovku mobilu, tabletu nebo i televize naruší to kvalitu našeho spánku. Aby náš spánek byl kvalitní nesmíme se na modré světlo dívat minimálně 90 minut před usnutím. Během spánku by měla být absolutní tma. Nejlépe pomůže maska na spaní nebo zatemňující závěsy. Pokud večer budete potřebovat světlo rozsviňte si pouze nejslabší světelný zdroj s červenou nebo oranžovou barvou světla.

Hluk – pro spánek by bylo vhodné naprosté ticho, protože i ten nejmenší hluk nás může probudit a narušit náš spánek. Dokonce i hluk, který nás ze spánku neprobudí, naruší jeho kvalitu. Způsoby, kterými dosáhneme tichého prostředí, jsou například ztlumení mobilního telefonu, utěsnění oken nebo špunty do uší. Jsou ale i případy, kdy hluk okolo nás nemůžeme ovlivnit. Tehdy pomáhá způsob přehlušení hluku jiným hlukem. To ale neznamená pouštět si do sluchátek písničky, spíše zvuky jako je bílý šum nebo zvuky přírody. Někdy taky pomáhá si pustit hudbu, která vás uklidňuje nebo nemá žádný text.

Pravidelnost – U spánku je důležité udržovat pravidelnost. Každý den chodit ve stejnou dobu spát a taky se ve stejnou dobu probouzet. Toto platí i přes víkend. Pokud budeme dodržovat pravidelnost spánku může to vést ke zlepšení fyzické i psychické pohody. Naopak když pravidelnost spánku dodržovat nebudeme, zhorší se nám usínání a povede to k ospalosti přes den a nižší fyzické aktivitě.

Spánek přes den – Spánek přes den je lepší vynechat. Stěžuje naše usínání a probouzíme se během noci častěji. Někdy je ale odpočinek přes den potřebný. Proto se v těchto situacích doporučuje spát maximálně po dobu 20 minut, než se dostaneme do fáze tvrdého spánku

Alkohol a kouření – S alkoholem je sice snadnější usnout, ale po nějaké době začne působit jako stimulant. Alkohol rozhodně není cesta ke kvalitnímu spánku a zvyšuje počet probuzení během noci. Konzumovat alkohol by se nemělo minimálně 3 hodiny před spánkem. Ani nikotin není ideální pro zdravý spánek, proto by se mu kuřáci měli před spaním vyhnout.

Kofein – kofein najdeme například v kávě, čaji, čokoládě a energetických nápojích. Kofein je látka, která nás má udržet vzhůru. Proto se jí musíme vyhnout minimálně 6-8 hodin před spánkem

Aktivita a negativní myšlenky – protože negativní myšlenky mohou ovlivnit kvalitu spánku, je důležité jít si lehnout s čistou hlavou. Často pomáhá si před spaním napsat na papírek všechny stresující věci, které máte na mysli a musíte vyřešit. Takto se o tyto věci nebudete muset starat a můžete si je v klidu vyřešit ráno.

PORUCHY SPÁNKU

Pokud se i přes dodržování těchto pravidel spánek nelepší, může se jednat o poruchu spánku. Při vzniku poruchy spánku je významná genetika, stres, emoční vypětí a spánková deprivace. Ať už nespavost (insomnie), hypersomnie (nadměrná spavost), náměsíčnost nebo poruchy cirkadiánního rytmu. Častá je též spánková apnoe, což je porucha dýchání ve spánku.

O SPÁNKU PRO VĚDCE

Na spánek se můžeme podívat i z vědeckého hlediska. Dělí se do 5 fází, na 4 NREM a 1 REM fázi. V první a druhé fázi dochází k lehkému spánku. V první fázi usínáme, a hlavně pro studenty je tato fáze kvůli zlepšení paměti moc důležitá. Proto po zopakování látky před spaním zvýšíme schopnost si ji zapamatovat. V druhém stádiu vymizí pohyb očí a zpomalí se mozková činnost. Tato fáze zabírá až 50 % celkové doby spánku. Ve třetí fázi se uvolňuje kosterní svalstvo a zdají se nám první sny. Následně, v nejhlubší fázi NREM, se stále zpomaluje tep a dech, při probuzení může dojít k dezorientaci (tzv. spánková setrvačnost). Poslední (REM) fázi doprovází rychlý pohyb očí, výskyt snů a zpevnění paměťových stop. Křížení přechodů mezi NREM a REM spánkem slouží ultradiální procesy (spánkové cykly).

Rekordmani v bdění jsou žirafy, které prospí denně jen 20-30 minut. Dokonale to mají vyřešené vodní savci, kteří spí jen jednou polovinou mozku. Největším spáčem ve zvířecí říši je potom netopýr, který takto stráví 20 hodin denně.

UČITELKA V PRVNÍ LINII

Kdykoli jedu na dovolenou či exkurzi do země, jejíž jazyk je pro mě jen nesrozumitelná hatmatilka, ocením, když mám u sebe nějakého tlumočníka. Již přes rok trvající konflikt na Ukrajině bohužel uvrhl právě do této obtížné situace desítky tisíc lidí. Bez možnosti rychlého sehnání tlumočníka uprchlíkům nezbyvá nic než spolehnout se na dobré srdce a soucit místních. Ne každý však ovládá ruštinu a ukrajinštinu natolik, aby byl schopen jim pomoci, proto se mnoho obětavých lidí vrhlo do projektů výuky češtiny. Na toto téma jsem vyzpovídala jednu z těch, kteří intenzivně přispívají k uskutečňování této velké výzvy, Marii Sponarovou.

Nějakou dobu jsi pracovala s dětmi v Diagnostickém ústavu, jak vnímáš ten rozdíl práce s dětmi a s dospělými, kteří jsou navíc jiné národnosti?

Kupodivu je to občas hodně podobné. U dětí, se kterými jsem pracovala, bylo vždycky zásadní pečlivě si připravit hodinu, aby je to zaujalo, motivovalo a bavilo. Využívám často stejné praktiky, vymýšlím kromě věcí z učebnice taky hry nebo procvičovací aktivity, u kterých navzájem sdílejí své názory. Vidím na nich pak, že se uvolní, přestanou na chvíli myslet na všechny ty problémy, co je trápí, třeba si ani tolik nedávají pozor na výslovnost, ale o to právě jde. Snažím se je naučit mluvit spontánně a beze strachu z chyby. Moc si pak užívám, když třeba mají něco zdramatizovat, předvést nějakou scénku. To se do toho vždycky opřou, přehrávají, naaranžují si rekvizity, když jsou u lékaře, vezmou si turban jako by je bolela hlava a tak.

Pocházíš původně z Běloruska, znáš tedy mnohem lépe poměry ve východních státech, ze kterých uprchlíci přicházejí. Je přesto něco, co tě překvapilo (třeba co se týče kultury), když ses s nimi začala setkávat pravidelně?

Já jsem v Bělorusku strávila jen část svého dětství, takže musím říct, že dnes jako dospělá bych asi některé rozdíly vyhodnocovala jinak než tehdy.

Taky jsem se tam pohybovala více mezi svými vrstevníky, takže jsem si asi nevšímalala nějakých charakteristických rysů jejich chování nebo kultury.

Když dneska se svými zkušenostmi srovnám Ukrajince a Čechy, myslím, že Ukrajinci jsou o hodně pracovitější. Mají třeba tři práce a ty naplňují celý jejich den, volný čas je pro ně ztráta času. Na druhou stranu paradoxně nejsou zvyklí tak striktně dodržovat pravidla. Někaký Ukrajinec se se mnou o tom bavit a říkal: "No vy jste na tohle strašně hákliví a pedantští, vy si řeknete, že se sejdete v šest a jste tam na vteřinu přesně a ještě dřív. To u nás je jedno, plus mínus půl hodiny, komu na tom záleží?"

Říká se, že Ukrajinci i ostatní východní národy jsou uzavřenější, ale já si myslím, že je to v tomto ohledu hodně individuální. Spíš bych řekla, že jsou tvrdohlavější. Většinou starší generace se tolik nesnaží získat tady nějaké kontakty, chtějí se co nejdřív vrátit domů. Oproti tomu mladší tady rádi poznávají nové lidi a vážně uvažují o možnosti tady zůstat.

Z takových větších kulturních neobvyklých rozdílů bych uvedla třeba pravidla lovu ryb. Když jsme s nimi byli na kempu chytat u jezírka, oni prostě nedokázali pochopit, že do určité velikosti to musí házet zpátky,

něco jako rybářský lístek, to u nich doma prostě neexistuje. Tam si v lese střílíte kance a je váš, nemusíte nikde nic hlásit, nic vykazovat.

Vzpomeneš si na nějakou legrační situaci z hodin češtiny (zapříčiněnou právě třeba kulturními rozdíly)?

Dost zajímavé bylo překvapující zjištění, že jim začíná jaro už prvního března. Já jsem takhle 21. března přišla do hodiny, napsala na tabuli datum, a uvedla to: "Tak dobrý den, začíná nám jaro ..." a oni vyvalili oči: "Vždyť máme jaro už půl měsíce". To je zvláštní, protože by se dalo čekat, že slovanské národy jsou vysazené na slunovraty a rovnodennosti z těch starých slavností.

Nebo tam máme jednu učitelku, která začala pracovat na české škole, a zatímco ostatní se vždycky ptají na nějaké základní fráze, ona vždycky vyrukuje s něčím jako: "A jak mám jeho rodičům říct, že vůbec nedává pozor a jenom běhá".

Jak se svými žáky udržuješ vztahy nabyté z výuky? Zvládají se tví studenti adaptovat, v čem by třeba potřebovali pomoc od ostatních, i když jsou tu delší dobu?

Poslední dobou zavádíme taková setkání v kavárně, kde si procvičují konverzaci, a kde si i oni navzájem vždycky popovídají a dozvědí se, co ostatní dělali za ten uplynulý týden. Podnikáme společně výlety všude možné, někdy i s jejich dětmi a rodinami.

Já sama třeba chodím s jednou paní pravidelně cvičit, stal se z toho moc hezký zvyk.

Místnímu prostředí se každý přizpůsobuje jinak. Jak už jsem říkala, záleží to částečně na věku, na přístupu každého člověka zvlášť. Pomáháme jim sehnat práci, bydlení a lékaře, ale ne u všech se to povede a nemusí to být chyba jejich ani ničí jiná. Často vidím, že ukrajinské děti, které tráví spoustu času v české škole, umí česky ještě líp než moje studentky, a tak jim pomáhají a překládají, když jejich maminky nerozumí slovíčkům.

Nakolik si podle tebe mají šanci porozumět Ukrajinec a Čech, když budou vést jednodušší dialog, každý ve svém jazyce? Lišil by se výsledek u lidí z různých regionů Ukrajiny, např. ze Zakarpátí x Oděsy?

Určitě tam bude velký rozdíl. Zakarpatská ukrajinština je hodně podobná polštině, takže i Čech bez větší znalosti ruštiny nebo ukrajinštiny jí bez problému porozumí. Podle mě stačí už to, že oba jazyky, čeština i ukrajinština, jsou slovanské, takže mají podobnou slovní zásobu. Pokud si povídáte o něčem jednodušším, myslím, že ani jedna strana nemá výraznější potíže, když si v konverzaci trochu zvykne na zvuk cizích slov a jiný přízvuk.

Jak může student jako já prakticky pomoci uprchlíkům u nás?

Je dobré kontaktovat někoho, kdo s tím má zkušenost, a kdo je spolehlivý (kdo toho nezneužije). Zaměřte se na konkrétní pomoc, tzn. neposílejte bez informací zbrkle a zbytečně tunu dek a polštářů, když by rodina uprchlíků, které chcete pomoci, ve skutečnosti mnohem víc potřebovala hygienické potřeby. Pokud nevíte, co přesně poslat, některé obchody pravidelně pořádají sbírku z nákupů a jsou v kontaktu s rodinami. Samozřejmě můžete přispět do oficiálních charitativních organizací, které mají přerozdělování potravin a věcí primárně na starost. Příležitostí je hodně, nebojte 😊.

Mohla bys povyprávět příběh někoho ze studentů (bez uvádění jména a podrobností)?

Jedna moje studentka přijela do Česka s dcerou, maminkou i babičkou (už čtyři generace to ovlivnilo!). Dostala pro sebe a pro ně byt od městské části. Letos v létě se na chvíli vrátila za manželem. Když dorazila, zjistila, že jejich byt v sedmém patře, naštěstí zrovna v manželově krátké nepřítomnosti, během jeho procházky se psem zasáhla raketa.

Manžel přijel teď nedávno taky sem, oba dva jsou velmi příjemní a sdílní lidé. Ona sama už má sehnanou práci a zatím neví jistě, jestli zůstane, nebo se vrátí. Vím, že u mnohých Ukrajinců je právě bezpečí pro děti tím rozhodujícím faktorem.

Máš do budoucna nějakou vizi, něco, na čem by ses chtěla podílet v rámci pomoci uprchlíkům?

Do prázdnin budu určitě pokračovat v těch konverzích v kavárně, to se mi osvědčilo a studentům se to líbí. Chtěla bych někdy tento rok jet pomáhat za našimi přáteli do Zakarpatského Berehova, kde místní zřídili v budově církve provizorní závodní jídelnu pro běžence, ale zatím zvažuji vhodný termín kvůli své rodině. S dalšími lidmi přemýšlíme o příměšťáku pro děti o prázdninách. A ty výlety samozřejmě, to už je taková tradice.

Ať už ji podá kdokoli, pomocná ruka v nouzi vždy zmůže velké věci. Proto i vy neváhejte, každá troška se počítá. Věřím, že brzy se situace zlepší natolik, že se Ukrajinci budou moci v bezpečí vrátit domů.

STANISLAV BILER – DESTRUKCE

V komplikovaném světě, jako je náš, je velmi těžké najít jistotu v jakémkoliv jevu. Je to, co říkáme, pravda, nebo je to jen pouhá lež, která zakrývá to, že si sami nejsme jistí, jak náš svět funguje, jaký doopravdy je a co obnáší být jeho součástí? Je to, co vidíme, skutečně na tom místě, či je to jen iluze vyrobená naším mozkiem, abychom se z opravdové podoby našeho světa nezhroutili? Existuje v tomto světě smysl a řád? Protagonista knihy *Destrukce* nemá odpovědi na žádné z těchto otázek, a tak se přestěhuje na venkov, kde všichni mají nějaký smysl a poslání. Jako učitel nastoupí na základní školu, avšak po chvíli zjistí, že dětem ve třídě nedokáže zodpovědět ani jeden dotaz. Neví, co je má učit o světě, kterému sám nerozumí. Děti potřebují jistotu a jednoznačné odpovědi, zatím co on zná jen úzkost a pochybnosti. Jediné, čím si je jistý, je tím, že $2 + 2 = 4$.

Vesnice, do které se nastěhoval se pomalu rozpadá. Dospělí páchají sebevraždu, děti jsou bezcitné a zoufalé, voda dochází a domy se hroutí. Svět je na pokraji zkázy, ale občané vesnice předstírají, že se nic zvláštního neděje. Jejich obavy jsou spíše zaměřené na to, jestli má učitel na zahradě pohrabané listy.

Celá kniha je nejen velmi impresivní existencialistické dílo, ale také představuje svět, který je v krizi, avšak nikoho to nenutí k žádnému řešení. Destrukci jsem tedy ve vztahu k silnému environmentalistickému sdělení vnímal také jako jednu velkou metaforu moderní společnosti a jejího postavení vůči globálnímu oteplování. I přesto, že kniha ukazuje, jak hrozná společnost je, dodává naději, že i uprostřed trosek může existovat smysl života a že vše je možné, dokud ještě dýcháme.

Jestliže vás kniha zaujala, neváhejte a skočte si pro ni k nám do školní knihovny! :)

<https://www.databazeknih.cz/bazar-knih-detail/destrukce-2028098>

Jelikož je ústní zkoušení z češtiny za rohem, poptali jsme se pár maturantů a paní profesorky Netolické, která má na starost naší školní knihovnu, jakou knihu by si neradi vytáhli. Zde jsou výsledky:

Matěj: No takhle, já jsem si vybral většinou knížky, které mě hodně bavily. Vynechal jsem takové ty úplně klasiky, které vím, že si třeba berou spolužáci, ale mě osobně nenadchly. Kdybych si ale měl vybrat, nejvíce se asi bojím kategorie knížek českých z 20. a 21. století.

Veronika: Postřižiny, ty jsou pro mě takový nejhůře uchopitelný.

Libuše: Postřižiny, protože vůbec nevím, o čem to je.

Jakub: Bylo nás pět.

Daniel: Nerad bych si vytáhl Havrana.

Paní profesorka Netolická: Tak určitě bych si nechtěla vytáhnout *Skleněný pokoj*.

ZELENÁ KNIHA: PRO CESTOVÁNÍ BEZ POTÍŽÍ

<https://www.vanityfair.com/hollywood/2018/11/green-book-movie-true-story-don-shirley-tony-vallelonga>

Tony Vallelonga, mazaný newyorský vyhazovač s italskými kořeny, si hledá novou práci, kvůli uzavření klubu, ve kterém byl zaměstnán. Zájem o něj začne mít jistý Dr. Don Shirley, slavný hudebník tmavé pleti, který se chystá na turné do jižních států USA. Tony práci přijme a spolu se vydávají na osmitýdenní turné, které končí těsně před Štědrým večerem. Zprvu si moc nerozumí, protože jsou oba velmi různé povahy, ale postupem času se spřátelí. Na cestě je potká spousta milých, ale i velice nepříjemných situací, ze kterých se společně vždy dostanou.

Tenhle film je jeden z těch, které si myslím, že by měli všichni vidět. Snímek je natočen podle skutečné události a poukazuje na utlačování a segregaci lidí tmavé pleti v USA v druhé polovině 20. století. Boháči si sice nechávají hrát od hudebníka s tmavou pletí, ale jakmile dojde na jeho život mimo pódium, není mu dovoleno se ani najíst se svými přáteli ve stejné restauraci.

Sice se to kvůli tématu snímku může zdát zvláštní, ale pro mě patří mezi ty, na které se můžu podívat, když mi není úplně nejlíp. Je pravda, že je v něm hned několik smutných scén, na druhou stranu se v něm ale objevuje převaha těch veselých a příjemných. To, že se dvě osoby s úplně jiným stylem života sbližují a navazují spolu přátelský vztah, je velmi milé. A příjemná atmosféra italské rodiny mající vánoční večeři v poslední scéně, jako by vás vzala do náruče. Takže i když jsem se málem rozbředla u jedné ze scén, příběh zvládl zároveň zahrát u srdíčka.

Snímek Green Book vyhrál v roce 2019 Oscara za nejlepší film a získal i spoustu dalších ocenění. Film je dle mého opravdové mistrovské dílo a na dlouhou dobu to bude určitě jeden z prvních, který doporučím při otázce „Tyjo, na co se mám dneska kouknout?“.

GREEN BOOK

Autem jezdím hodně. Ale nevadí mi to, je na tom pro mě cosi uklidňujícího. Proto se nikdo nemůže divit, že žánr „road“ filmů je jeden z mých oblíbených a Green Book mi toto přesvědčení jen potvrdil.

Ze začátku jsem byla trochu skeptická, ale po zhlédnutí musím uznat, že si film zasloužil všechny ceny, které získal. Všechno je skvělé, od kostýmu, přes dialogy až po samotnou hudbu, kolem které je film postavený.

Ve snímku se sice vyskytlo pár pokryteckých výroků a některé postavy občas jednaly trochu nelogicky, ale musela jsem opravdu hodně přemýšlet, abych si tyto momenty vybavila. Byla jsem až příliš zabraná do příběhu podle skutečné události, který bral vážná témata, ale tak nějak hravě, lehce a s humorem. Na rozdíl od jiných počínů se nás film nesnažil moralizovat, ale jen poukázat na to, jaké nepravosti se ještě před pár dekádami děly. Snímek má plynulý rozjezd, příjemnou jízdu a perfektní dobrzdění v cíli a je příjemné pojednou koukat na film, kde to s vámi nehází každých pár vteřin ze strany na stranu.

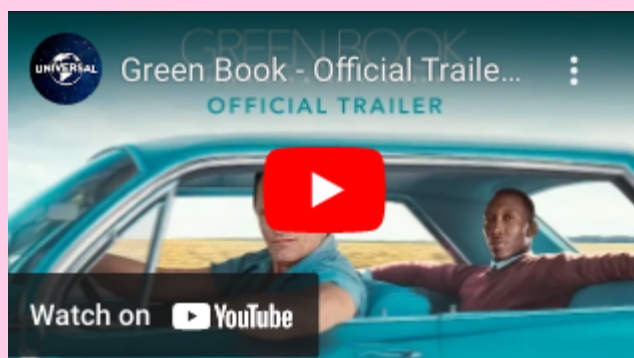
Myslím, že si zde každý může najít něco, ale největší doporučení asi půjde milovníkům hudby, která je zde opravdu skvělá. Ale ať už jste kdokoliv, pokud si najdete čas a chuť určitě se na Green Book podívejte.

9,5/10

<https://www.behance.net/gallery/106571731/ALTERNATIVE-MOVIE-POSTERS>

TRAILER K FILMU ↓

ROZPORUPLNÝ BRUSEL: JAKÁ JE REALITA CENTRA INSTITUCÍ EVROPSKÉ UNIE?

Cestování těsně před maturitou může i nemusí být dobrý nápad - někoho dokáže nenávratně rozhodit ze studijního režimu a jiného příjemně namotivuje. Já jsem se s organizací Mladí demokraté nedávno rozhodla podívat do hlavního města Belgie a živá atmosféra tohoto města mi dodala novou energii, kterou jsem kvůli jednotvárnému učení začínala ztrácet.

Když se mi naskytla příležitost jet s Mladými demokraty na konci dubna do Bruselu, s rozhodováním jsem neváhala ani minutu. Potřebovala jsem jakoukoli změnu prostředí i komunity, kterou se obklopuji. Navíc se mi zájezd do centra Evropské unie velmi hodil k rozšiřování znalostí o evropské politice, což uplatním u maturity ze zeměpisu, společenských věd i anglického jazyka.

Čtyřicet mladých lidí mělo tedy možnost se, kromě samotného města, podívat i do institucí Evropské unie na pozvání europoslance Marcela Kolaji a mít tak celý zájezd Evropskou unií financovaný. A ještě si vyslechnout zajímavé přednášky z oboru. Co na to říct? Jedině to, že je to příležitost, kterou jsem si rozhodně nechtěla nechat uniknout.

Jakmile ale stojím před Janáckovým divadlem, kde máme sraz, mám chuť utéct. Co tady vůbec dělám? A tak se, nervózní a frustrovaná, že nikoho neznám, vydám za sympaticky vypadající slečnou, která také čeká sama. Můj strach je tím naštěstí zahnán.

Čeká nás zhruba patnáctihodinová jízda, takže na program je spánek, který, jak víme už teď, bude nejspíše nedostačující, ale vyplatí se to alespoň zkusit. Ti z nás, co sedí sami a udělali si z dvousedáčky provizorní lůžko, nakonec bez přerušení spí i šest hodin.

Znenadání už projíždíme kolem belgických vesniček a mě fascinuje, jak jsou všechny domečky laděny do hněda. A totéž zažíváme poté i v centru Bruselu, kde jsou také všechny budovy barevně sjednoceny. Protože jsme ukořistily se zmíněnou slečnou sedačky v druhém patře autobusu hned u předního skla, máme krásný panoramatický výhled na města před sebou.

Brzy se před námi vynoří stometrové Atomium, které navrhl inženýr André Waterkyn k příležitosti mezinárodní výstavy Expo 58 a zobrazuje model základní buňky krystalové mřížky železa zvětšený 165 miliardkrát. Zde budeme mít svou první zastávku a ze mě opadnou jakékoli stopy stresu z toho, že bych se měla učit.

Je nedělní dopoledne, takže dává smysl, že musíme přetrpět minimálně dvacet minutovou frontu na vstupenky, které stojí 8.50 eur. Stojí to ale za to, protože zanedlouho se už procházíme v kopulích tohoto obřího atomu. Jsou tu jak historické expozice, tak světelné show, které i v nevyspaném člověku dokáží hned vyvolat chuť k akci.

Po ubytování v pěkném 3-hvězdičkovém hotelu poblíž Atomia se vypravujeme do centra města. Procházíme kolem kvalitních second handů, katedrály svatého Michaela a svaté Guduly až na proslulé náměstí Grand Place, které je důležitým historickým jádrem tohoto města. Dominantní je zde budova gotické radnice, na jejíž věži je umístěna socha svatého Michaela, patrona Bruselu. Mijíme také jeden ze symbolů tohoto města – bronzovou sošku do fontány čurajícího chlapečka. Co s těmi čurajícími tvory Belgičané mají? Kromě chlapečka tady stejnou činnost provádí i socha holčičky a psa, nad čímž se všichni zmateně pozastavujeme.

V tomto převážně frankofonním městě konečně slyším i belgickou francouzštinu a čtu všemožné nizozemské nápisy. Když se ale ptám několika místních, jestli umí oba jazyky, většinou odpoví, že umí jen francouzsky i přes to, že za severními hranicemi sotva dvěstětisícového Bruselu se setkají primárně s nizozemštinou.

Všechny nás oslní, že je tu velké množství zeleně všude, kam se podíváte. A to nejen v podobě četných parků a alejí, ale mnoho budov je porostlých popínavými rostlinami a záhonky na nejnáhodnějších místech jsou posety barevnými květinami. Hned se zaradujeme, že tu jsme na jaře, protože díky častému dešti se v tomto ročním období všem rostlinám velmi daří a vypadají svěží.

Z náměstí Grand Place jdeme s kamarádem do zapadlejších uliček, kde můžete všude pozorovat pytle s odpady na zemi místo v popelnících, které tu prostě nějak neexistují. Také procházíme kolem kaváren vystavěných v lodních kontejnerech. Několikrát začíná pršet, což dodá Bruselu tu správnou atmosféru měst severozápadní Evropy. Déšť městu velmi sluší, i když já bych se raději vystavila sluníčku.

Večeři si dáme v krásné belgické restauraci Chez Leon, takže k žádnému hlavnímu jídlu nesmí chybět příloha ve formě belgických hranolek. Je tu opravdu rušno i přes to, že je nedělní večer náhodného dubnového dne. Po večeři jedeme na hotel metrem, které působí jako skoro jediný objekt v Bruselu jaksi neudržovaně.

Po belgických vaflech na snídani se z hotelu vypravujeme na návštěvu Evropské komise, která se nachází ve čtvrti, která působí hodně pracovně, jako například Frankfurt nad Mohanem. Jsou tu moderní mrakodrapy se skleněnými zdmi, z čehož se mi trochu zasteskne po malebném historickém centru. Projdeme bezpečnostní kontrolou a už sedíme v sále, kde nám generální ředitel pro zemědělství a rozvoj venkova Marek Beran povídá o své činnosti i o Evropské unii obecně.

Pokračujeme do Evropského parlamentu, který leží pouze o pár bloků dál a drží se ve stejném architektonickém stylu jako budovy Evropské komise. Zde absolvujeme brífink o fungování Parlamentu a poté nám přednáší o činnosti České pirátské strany v instituci europoslanec Marcel Kolaja. Na závěr se jdeme podívat do obrovského plenárního sálu, kde je nám popsáno, na kterých z četných míst zasedají které skupiny europoslanců a na kterých zástupci Evropské komise. Vidíme také na kabinky překladatelů a tlumočnicků, jejichž náročnou práci bych já osobně nikdy nedokázala dělat.

Po odchodu z Parlamentu se přece jen vydáme na tržnici, kde koupíme potřebné suvenýry pro rodinu. Celý den završíme tím, že se najíme v řecké restauraci, abychom ten belgický zážitek nějak vybalancovali. Já si ale nakonec stejně objednáám ony tradiční hranolky, se kterými sice přišli Francouzi, ale Belgičané je dostali na další úroveň.

Po těchto dvou nabitých dnech opět sedíme v autobuse do Brna. Výlet před maturitou, obzvláště podobného rázu jako tento belgický, mi v podstatě připomněl, proč se na tu zkoušku učím. Kdybych sem nejela, možná bych pořád ve stresu prokrastinovala u seriálů. Ted' mám v sobě ale tu novou energii, silnou a plnou naděje, která mě potáhne vpřed k vidině budoucnosti, kde budu moct poznávat svět jak teoreticky ve škole, tak prakticky, toulkami po nádherných městech plných rozmanitých příběhů.

FOTOAPARÁTY

V tomto čísle se blíže podíváme na historii a princip fungování fotoaparátů. Tak úsměv, vyletí ptáček!

Prvním předchůdcem fotoaparátu, jak jej známe dnes, byla roku 350 před naším letopočtem Camera obscura. Ta fungovala tak, že chtěný obraz byl promítnut na papír, na který byl onen obraz obkreslen. Tento princip se používal po mnoho staletí až do vynálezu prvního fotoaparátu a roku 1825 pořízení vůbec první fotografie.

Fotografie a fotoaparáty se od 19. století stále více zdokonalovaly, což se děje nepřetržitě až do dnešních dnů, a čím dál více se dostávaly do módy. Dnešní svět si bez fotoaparátů a fotografií, které zvětšují naše zážitky, snad ani nedokážeme představit.

A jak vlastně fotoaparáty fungují?

Fotoaparáty se dají rozdělit na dva základní typy – zrcadlovky a digitální fotoaparáty. Zrcadlovky jsou založeny na principu průchodu světla objektivem. Z objektivu světlo putuje na zrcátko, které světlo odráží nahoru na stínítko (nebo matnici) z broušeného skla. Než se ale obraz, který chceme vyfotit, dostane k našemu oku, musí se ten převrácený obraz ze stínítka dostat na pětúhelník opět vytvořený ze zrcadel, kde se převrátí zpátky do původního stavu. Abychom zaznamenali snímek, musíme stisknout spoušť. Když se tak stane, počáteční zrcátko trochu uhne z dráhy světla a hnedka zlomek sekundy poté se otevře záklopka, které umožňuje přístup světla k filmu, na kterém se zaznamenává výsledná fotografie.

Dnes jsou ale mnohem rozšířenější digitální. Hlavním rozdílem mezi zrcadlovkou a digitálním fotoaparátem je světlocitlivé médium (u zrcadlovky je to film). Namísto filmu se v digitálních foťácích používá snímač, který je složený z pixelů, které zaznamenávají jednotlivé části obrazu. Pořízené fotografie se nakonec ukládají na paměťovou kartu.

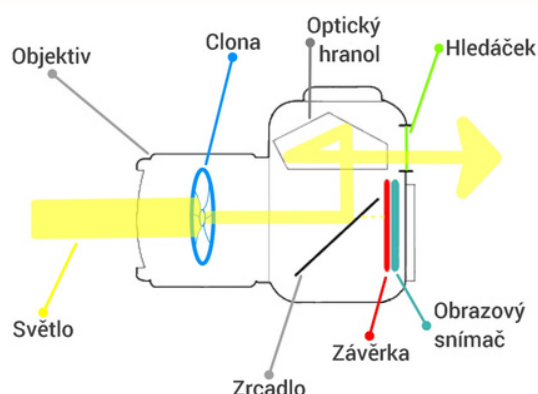

Oba typy mají, jako ostatně vše, své výhody i nevýhody. Digitální fotoaparáty jsou od zrcadlovek značně lehčí, jak váhou, tak na ovládání, a také jsou o mnoho levnější. Naopak zrcadlovky mají výhodu takovou, že zde bývá zabudován optický hledáček, u kterého máte jistotu, že fotíte to, co vidíte, kdežto u digitálních foťáků se využívá elektronický hledáček, který podává obraz digitálně, a proto si nemůžete být jisti, že vám ukáže přesně to, co máte před sebou. A také zrcadlovky mají větší výdrž baterie.

V poslední době ale není mezi těmito fotoaparáty takový rozdíl ve kvalitě, a proto je jen na vás, který z foťáků vám bude více vyhovovat, aniž by to ovlivnilo kvalitu fotografií.

Doufáme, že vás téma fotoaparátů zaujalo a že jste se dozvěděli něco nového. V dalších číslech se k fotoaparátům možná vrátíme, takže se máte na co těšit.

DIGITÁLNÍ FOTOAPARÁT

ZRCADLOVKA

Zdroje: Jak funguje fotoaparát: čas – clona – ISO – CEWE Fotolab

TAJEMSTVÍ ŠPERKOVNICE

Vážení čtenáři, vítejte zpět u rubriky Je to pravda? Hádejte. našeho časopisu. Každý měsíc zde najdete příběh a bude jen na vás uhodnout, jestli je pravdivý, inspirovaný skutečnou událostí, nebo jsem si jej celý vymyslela. V dalším čísle se vždy dozvíte, jak to doopravdy bylo.

Jak jste tipovali? V minulém vydání byl příběh Violet Jessop pravdivý.

Zdroj: <https://www.onlymen.cz/zajimavosti/slecna-nepotopitelna-violet-jessop-prezila-tri-namorni-katastrofy-vcetne-potopeni-titaniku-nakonec-zemrela-na-sousi/>

Když se Hana dozvěděla, že ji Iveta pozvala na svoji svatbu, měla velkou radost. Přece jen za tolik let jejich přátelství, chodily spolu už na základní školu, byla ráda, že může být i u tak velkého kroku životě. Svatba měla být na konci srpna v Líšni na záměčku, takže zbývalo jen půl roku.

Hana hned začala přemýšlet nad vhodným svatebním darem, chtěla, aby z něj hlavně Iveta měla radost. Začala tedy obcházet brněnská starožitnictví a hledala, až jeden den zabloudila do starožitnictví na Minské ulici a tam našla ten dar svelkým „D“. Objevila dřevěnou, krásně vyřezanou šperkovnici a hned věděla, že tu musí pro Ivetu koupit.

Nadešel den svatby, proběhl obřad a poté se svatebčané přesunuli do nedaleké restaurace. Po přípitku a obědě došlo konečně na předávání darů. Když Iveta rozbalila dar od Hany, byla nadšená. Hned se svou maminkou šperkovnici obdivovaly. Najednou ale zamyšleně matka nevěsty řekla: „Ivetko, to je zvláštní, takovou podobnou šperkovnici měla tvoje babička. Ale tehdy, když vykradli náš dům a zloději ho úplně vybílili, byla pryč i ta její šperkovnice.“ Obě ženy začaly pozorněji prozkoumávat skříňku, až náhle na dně objevily malinkatý vyřezaný nápis „A.K. 1947“. Byly v šoku, to byly přece iniciály a rok narození Ivetiny babičky.

Co myslíte? Mohla se šperkovnice po letech náhodou dostat do rodiny původní majitelky?

Hádejte.
<https://forms.office.com/e/H2nUzRcNjU>

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v prvním čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Franclová! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Tak nejdříve jsem chtěl/a být kosmonautem/kou, potom provozovat nebo být instruktorem/kou někde v horách na nějaké horské chatě. No a pak už se to začalo směřovalo k tomu učitelství.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Volnočasová aktivita je jednoznačná – basketbal!

Jaké jsou Vaše tři typické vlastnosti?

Chtěl/a bych být vždycky spravedlivý/á a srdečný/á, ale nevím, jestli tomu tak je. No a jako poslední... třeba laskavý/á (smích).

Jaké je Vaše učitelské motto?

Já jich mám vícero. Ale tak jedno z těch mott, které mám je: „Dobrá nálada nevyřeší všechny Vaše problémy, ale našťve tolik lidí, že stojí za to si ji udržet.“ (smích).

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Já jsem měl/a rád/a učitele, takže to vždycky záleželo na tom, kdo ten určitý předmět učil. Ale měl/a jsem pech na dějepiséře, takže asi dějepis.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Když nic neřeší, nechává věci plynout a čeká, co se až stane. Takže obráceně bych řekl/a: nejlepší vlastností studenta je, že když nastane problém, tak ho jde řešit.

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

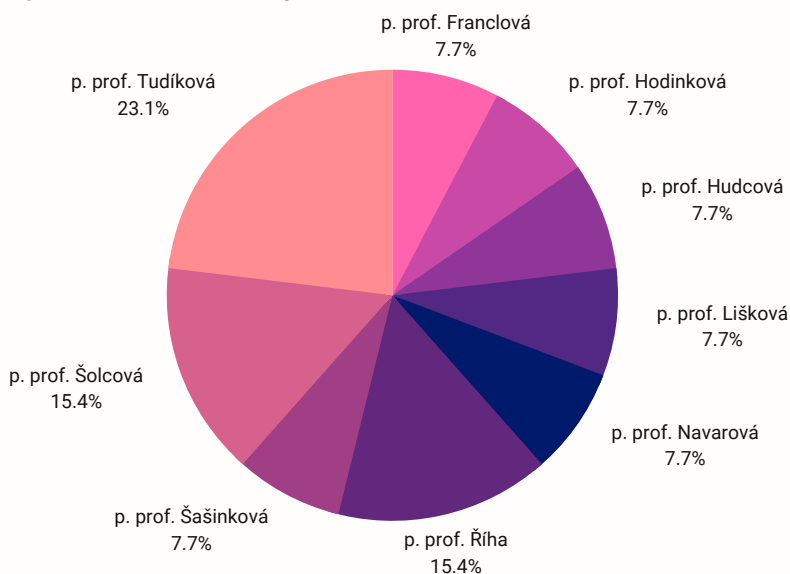
Hmm... línému sršni, protože bych chtěl/a být silný/á ve všech vlastnostech, ale potřebuju k tomu mít vůli, ale ta vždycky není. Takže si sebe představuji jako líného sršně. (smích)

Jakou studijní metodu byste doporučil/a svým studentům?

Mám říct průběžně? (smích) Dobrá studijní metoda je, že když už jste vté hodině, tak ten čas využít a vnímat, co ten učitel říká, na co dává důraz. Ano, je blbé učit se průběžně, ale to průběžně znamená být v obraze. No a potom vlastní vůle, to je, že chcete, že vás to baví.

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli zařadíme do losování o malou cenu :) Naším dalším výhercem klíčenky je student Michal Žalud, kterého prosíme, aby nás kontaktoval na redakcegyby@gmail.com. Moc gratulujeme!

Téma

Eliška Pokojová
Ema Vránová

Kukátko

Kristýna Hošková

Rok s Fénixem

Kristýna Nečková

Aktuální dění

Iva Matyášová

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková
Valerie Klímová

InspireView

Ema Vránová

Tipy na čtení

Daniel Michlíček

Recenze

Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření

Za kulturou

Renata Sasková

Co jsou zač?

Julie Keřkovská
Tomáš Dvořák

Je to pravda?**Hádejte...**

Kristýna Daňková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Dorian J.
Magda Barnatová
Veronika Soukupová
Naděžda Afanasyeva

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu